

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXX. tečaj

V Borici, 1913.

8. zvezek.

Zaupno občevanje z Bogom.

P. A. M.

XX. Poglavje.

Kaj sledi iz povedanega nauka.

Iz povedanega sledi, da nas bo Bog ohranil v svoji ljubezni, ako ga bomo goreče in stanovitno prosili. To nam je večkrat in slovesno obljubil. Pomisliti moramo tudi, kako važna je ta milost, in da jo nam Bog ne more odreči, ako ga bomo zanjo prosili. Slednjič tudi vemo, da je brezmejna moč zaupanja v Boga. Ker imamo tedaj tako vredne razloge upati v stanovitnost v dobrem, kedo nam bo zameril, ako smo zaradi tega mirni? Ali je mar ta mir prederzen? Pa kako bi bilo to mogoče, ko se vender opira na resničnost in dobroto božjo, na katero se ne moremo, po izreku sv. Tomaža, nikedar preveč zanašati? Ali je mar to pomanjkanje ponižnosti, ako sicer spoznam svoje storjene pregrehe, pa vender ne zgubim zaupanja? Čemu bi se pa bal, ko vem, da Gospod svoje obljube tudi na največe grešnike razteza, ako le k njemu pribežijo? Ali ne uči sv. Tomaž, da moč naše molitve ne sloni na našem zasluženju, temuč na vsmiljenju božjem, ki se razliva na vse brez razločka in grešni-

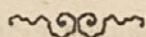
ku, ki v Boga zaupa, nikedar ne očita njegovih storjenih pregreh? Morebiti bo kedo rekel, da se na ta način izpostavljam nevarnosti, ali nečimeren postati, ali pa menj previdno živeti. Glede prve nevarnosti smo dosti jasno dokazali, da je velika razlika mej prevzetno prederznostjo in življenjem brez strahu in da nam kerščanska modrost ne ukazuje, zaradi kakih skušnjav opustiti koristnih opravkov in dejanj, ker imamo dosti pripomočkov, da take skušnjave premagamo. Glede druge nevarnosti s katero nas strašijo, ne vem, kako bi me moglo neomajano zaupanje, da bom mogel z božjo milostjo greha se varovati, storiti neprevidnega, da bi se ne ogibal grešnih priložnosti.

Nasprotno, še bolj me bo priganjalo neprestano prositi božjo milost in pomoč, brez ketere ne morem obstati. Da nam bo ta resnica bolj jasna, mislimo si učenca, kateremu bi Bog razoedel, da bo s pridnim učenjem čudovito napredoval v vseh znanostih.

Vprašam ali bo s tem njegova gorečnost oslABLJENA? Nihče ne bo kaj tacega terdil; zakaj mi vemo, da se s toliko večjo pridnostjo lotimo kake reči, ako smo gotovi, da nam bo koristila.

Morebiti pa bo kedo grajal moje neomahljivo zaupanje, da mi bo usmiljeni Bog podelil milost stanovitnosti, vkljub vsem tako terdnim razlogom. Kaj mi bo pa mesto tega predpisal? Rekel mi bo: Združi strah sè zaupanjem tako, da boš sicer pridno Boga prosil za milost stanovitnosti, vendar se vedno bal, da ti je ne bo dal. Ali naj je to najboljša in najgotoviša pot? Jaz se nikoli ne odločim nastopiti to pot. Ali bi ne bilo veliko razžaljenje božje, ke bi kedaj dvojil nad njegovo pripravljenostjo pomagati mi in njegovo zvestobo v obljubah? Nadalje bi moja molitev izgubila vso svojo moč, ker molitev, ketera se ne opira na zaupanje, se mi zdi kot merlič. Zaradi tega se bom raji držal nauka sv. aposteljna Jakoba, ki vse vernike opominja k neomahljivemu zaupanju v Boga v svojih molitvah in ob enem pripominja, da kedor v Boga ne zaupa, ne bo nikoli nič prejel od njega. Raji hočem poslušati Kasijana, ki pravi »Kedor dvoji, da bi bila njegova molitev vslišana, sme biti prepričan, da ne bo vslišan.« Mesto, da bi se bal, da mi bo Bog odrekel svojo pomoč, hočem se raje z aposteljnomo Indi-

janov sv. Frančiškom Ksaverijem bati, da bi moje dvojbe in moja nezaupnost odvernili od mene božjo dobroto. Tudi me ne ostraši žalostni zgled oseb, ki so po lepem življenju padle v velike pregrehe in se morebiti vekomaj pogubile; zakaj prepričan sem, da bi se jim ta nesreča ne bila pripetila, ke bi se bili v nevarnosti sè zaupanjem k Bogu zatekli. Pogubili so se le zarad tega, ker so se v svoji domišljavosti samo na svoje moči zanašali in niso iskali pomoči pri očetu vsmiljenja. Vedno ostanejo resnične besede kraljevega preroka: »Keteri v Gospoda upajo, so kaker sijonska gora; ne omahne vekomaj, ki prebiva v Jeruzalemu.« Ps. 124, I. Belarmin to tako razlaga: »Vsi, kateri resnično v Gospoda zaupajo, bodo ostali terdni in neomahljivi kaker gora Sijon, ki ne ostane taka le zato, ker je gora, temuč tudi, ker je Bogu sveta in ljuba.«

Življenje bl. Janeza Triorskega,

misijonarja in marternika 1. reda sv. Frančiška.

P. S. Z.

Še hujše preganjanje kristijanov in rešitev bl. Janeza.

V začetku 1811. leta je veliki mandarin Kam sporočil kitajskemu cesarju mej drugimi napakami cesarstva tudi »velik pogršek« glede vere, da se zelo širi kerščanska vera, ki jo je treba omejiti, in opozoriti mandarine, naj na kristijane bolj pazijo in kaznujejo Evropejce, ki to vero oznanjujejo.

V drugem pismu na cesarja toži kerščanske profesorje matematike in zvezdoslovja v Pekinu, da prestopajo meje in skrivaj tudi kerščansko vero razširjujejo. Priporoča tudi cesarju, naj posebni sodniki natančno določijo kazni proti kristijanom in zlasti proti misijonarjem.

Cesar je sklical zbor sodnikov in ti so sklenili in dali cesarju v poterjenje sledeča določila:

Od danes nadalje veljajo za Evropejce, ki dajo skrivaj tiskat knjige o svoji veri, ki nastavljajo pridiganje in motijo meščane in ljudi, bodisi Kitajce ali Tatare in razširjujejo kerščansko vero, za vse te in posebno za njihove voditelje veljajo kazni, ki so določene za vedeževavce t. j. naj bodo obešeni.

Vsi, ki so se dali zapeljati h kerščanski veri, so izgnani iz cesarstva in postanejo sužnji Tatarov.

Če se ti v teku enega leta skesajo in se vernejo h kitajski veri, se jim kazen odpusti. Če pa ostanejo terdovratni v veri, se s pripeljanimi pred sodišče mandarina lepo ravna t, j. bičajo naj se sè sto vdarci in izženo za tri leta, ako so se začeli kesati. Tisti pa, ki se ne spreobernejo, naj se za vselej izženo iz države na Tatarsko ko sužnji.

Cesar je te kazni potrdil in izdal strog ukaz, naj iščejo kristijane in, če ketere najdejo, naj jih strogo kaznujejo.

Slednjič je izdal 19. julija 1811. l. za vse veljaven ukaz proti katoličanom, ki se je glasil na kratko tako:

Evropejci razširjajo našim kitajskim postavam in nava-dam nasprotujoč nauk, ki je pogubonosn za našo državo in ni družega, ko upor.

Evropejci, ki tiskajo knjige o veri, nastavljajo pridigarje in zapeljujejo narod, se morajo obesiti.

Ravno tako se imajo obesiti Kitajci, ki Evropejce podpi-rajajo v razširjanju njihove vere.

Tisti Evropejci, ki učijo v Pekinu matematiko, smejo tukaj ostati; vse druge pa morajo podkralji dati prepeljati v Kanton in poslati po ladjah v njihovo domovino.

V družih krajih pa Evropejci nimajo nobenega opravka, zato se ne sme dovoliti, da bi oznanjevali svoj krivi nauk.

Vsi podkralji, oblastniki in drugi uredniki morajo skerbno zasledovati Evropejce v svojih okrajih; če jih dobijo, naj jih strogo kaznujejo po sedaj določenih kaznih, ker je treba s ko-reninami izervati kerščansko vero.

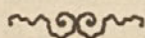
To cesarsko zapoved, pisano z erdečim peresom, so nesli na vse strani cesarstva k vsem oblastnikom, ki so jo naznanili vsem krajnim predstojnikom do zadnje občine. Oznanjena je bila tudi v kraju, kjer je misijonaril p. Janez. Ta bi se bil znal varovati in na skrivnem delati, da ga ni izdal njegov katehet in pomočnik z imenom Lev.

P. Janez je misijonaril takrat v Kiang-si.

Nekega lepega dne se je bližala vasi, kjer je tisti čas pre-bival, kerstil, učil in spovedoval p. Janez, tropa mandarinov in njihovih pomočnikov. Glasno kineško godbo, ki je sprem-ljala te lovce na kristijane, je slišal tudi naš misijonar. Pogled

skozi okno mu je pojasnil žalostni položaj. Obkolili so celo vas, zastražili vhode in izhode ter nosili sè saboj sliko p. Janeza, keterega so hoteli prijeti. On je mej tem hitro spremenil svojo zunanost. Oblekel je obleko kitajskega meta, naredil je gerbo na herbtu, vzel kmetiško suknjo z razterganimi rokavi na se, pokril si glavo z velikim kitajskim slamnikom segajočim do oči, da ga niso mogli videti vojaki v obraz. Tako opravljen se priporoči angelju varihu in nese svoje breme šepajoč sredi mej vojaki, svojimi preganjavci, odtod na polje. Nasprotniki tega šepajočega in s težkim bremenom obloženega moža niso niti opazili, ker so vso pozornost obračali na katoliškega misijonarja p. Janeza, čigar podobo so vsi globoko vtisnili v spomin. Pa ta je mejtem odšel na polje, kjer je vergel svoje breme v jarek in hitel dalje, da vteče preganjavcem. Rešil se je ne iz strahu, ampak iz ljubezni do zapuščenih Kitajcev. Gorečnost do nevmerjočih duš mu je to velevala. Sicer se je moral ločiti od kristijanov, pri katerih se je v teku svojega desetletnega delovanja v tem okraju vsem priljubil in je vse že lepo vredil. Ko zvest služabnik volje božje je šel, kamer ga je klicala božja previdnost. Pomagal je pa tem vernim z molitvijo. Na njegovo priprošnjo se je skesal in spreobernil tudi njegov izdajavec katehet Leo.

Iz Kiang-si je šel P. Janez proti vzhodu v pokrajino Hu-nan, kjer je bil že takoj v začetku svojega misijonskega delovanja. Tam je stanoval pri nam že znani kerščanski družini Zavo.

O božji previdnosti.

P. B. S.

(Nadaljevanje.)

Kaker opominja sv. Bazilij bodimo vedno prepričani, da smo delo veščega stavbenega mojstra, ki nam po svoji previdnosti daje vsega, kar nam je v prid in da se nam nič ne pripeti brez njegove volje. »Velika so dela Gospodova, pravi kraljevi pevec, izbrana po vsej njegovi volji. In njegova modrost se kaže ravno v tem, kako se poslužuje sredstev, da doseže svoj namen. »Mogočno sega od konca do konca in vse ljubeznivo

vreja.« Čudovita so povelja, s katerimi ljudi vlada in k zveličanju vodi, brez nobene sile, milo in previdno. »O Bog, pravi modri Sirah, kako visok gospodovavec si Ti, pa sodiš s krotkostjo in nas vladaš z veliko prizanesljivostjo.« Ti imaš neomejeno moč in nič se Ti ne more ustavljati in vender ne rabiš te neizmerne oblasti proti nam. Ti ravnaš z nami po toliki svoji dobroti in uvažujoč našo naravo daješ vsakemu mesto, kjer more najboljše skrbeti za svoje zveličanje. Ti razpolagaš z nami sè spoštovanjem ko sè svojimi živimi podobami, kaker z osebami plemenitega rodu, katerim se ne zapoveduje z osornim glasom kaker sužnjim, ampak vljudno in spoštljivo. Ti ravnaš z nami z isto skrbnostjo, s kakeršno se dotikamo mi dragocene kristalne posode, da se ne ubije. Kedar nam je v prid ali celo potrebno, da nas ožalostiš, nam pošlješ bolezní ali nam kaj vzameš, kar nam dela bolečine, pa postopaš z nami previdno in ozirno, upoštevajoč naše razmere. In v resnici! Kaker zdravnik, ki mora operirati kralja, ravna z vso mogočo pazljivostjo, da čuti kralj samo neizogibne bolečine, tako ravna tudi Bog z nami, ker nas tako zelo spoštuje: zè vso skerbjo nam obveže rano in nam ublaži koliker moč grenka zdravila.

Slednjič nam Bog pošilja poskušnje le iz plemenitega in svetega namena: k svoji časti in našemu zveličanju ter v dosego večje popolnosti. On, dobrota sama, pritegne k sebi svoje stvari, da jih izpopolni in sebi upodobi. In ker nas neskončno in neprimerno bolj ljubi ko vse druge stvari, ga sili ta ljubezen, da nam ničesar družega, ko najboljše želi in hoče. Ravno zato je pa tudi vse, kar nam zapové ali pripusti, čisto primerno našim močem in zmožnostim.

Zato se ne žalostimo radi časnih nesreč, ker jih je poslal Bog po svoji modrosti, ki jim bo določil tudi meje kaker jih je morju. Včasih se zdi, kaker da bi razljučeno morje hotelo preplaviti celo deželo in vender ne prestopi svojih mej brez posebnega povelja božjega in izgubi svojo moč na slabih peščenih gričih. Tako je Bog tudi vsaki poskušnji določil meje, da nas ne uniči, ampak reši, in zato so take poskušnje izbrana zdravila, ki nam jih Bog deli v svoji dobroti in modrosti. »Bog je zvest, pravi apostolj, in nas ne bo skušal čez našo moč.« Te poskušnje so pa nam neobhodno potrebne, in mi sovražimo sami sebe, ako jih nečemo sprejemati. Mi smo kaker neobdelan marmor

v roki kiparjevi. On mu mora odsekovati vogle, ga prirezovati in likati, da napravi iz njega lep kip. Bog hoče iz nas narediti svojo lastno podobo. Pustimo mu torej, da nas obdeluje in bodimo prepričani, da ravna prav in nam s tem pomaga k našemu posvečenju; zakaj apostolj piše: »To je namreč volja božja, da se posvetite.«

Iz tega edinega namena torej Bog tako z nami ravna. Koliko bi mi pripomogli k časti božji in napredovali v popolnosti, ke bi se mu ne ustavljali!

Premikanje zvezd je tako pravilno, veličastno in koristno, ker se one ne protivijo povelju božjemu. S tem nam oznanjajo veličastvo božje ohranjajoč prelepi red v vesoljnem svetu. Ko bi zvezde mesto njim določene poti nastopile drugo, ne bi prišle samo same, ampak ž njimi tudi ves svet v največjo zmešnjavo in splošen polom. Ravno to velja tudi v človeku z ozirom na Boga. Ako se mu da voditi, je vse v njem, tako glede duše kakor glede telesa, v popolnem soglasju. Takoj pa nastane nered, ako se človek ne vkloni volji božji.

Ta je torej najvarniša pot, po kateri napredujemo v popolnosti, ako zedinimo svojo voljo z božjo. Koliker bolj se ji vdamo, toliko bolj tudi napredujemo. Sv. Terezija, ta luč svoje dobe, je rekla: »Kedor hoče goreče moliti, se mora najprej potruditi, da zedini svojo voljo z božjo voljo — in bodimo prepričani, da je v tej izročitvi najvišja popolnost, katero moremo doseči. Kedor je bolj vdan v božjo voljo, več milosti prejme od Boga.« To je tista skrivnost, ki nas toliko osrečuje na zemlji.

Pripoveduje se, da je bila blažena Socina, iz reda sv. Dominika, zamaknjena v nebesa, in tam gledala srečo izvoljenih. In videla je duše mej zbori angeljev, kaker je bila pač vsake stopinja zasluženja. Da, opazila je tudi neketere, ki jih je poznala v življenju, pa so imele svoje sedeže celo mej serafini. Ko je poprašala, kako so dosegle tako visoko čast, je dobila odgovor, da zato, ker so bile vdane v vsem volji božji. Ako nas torej to soglasje naše volje z božjo povzdigne v nebesih do tolike blaženosti, sledi iz tega, da nas isto tudi na zemlji obogati z največjimi milostmi in nam je najboljša podlaga k najvišji popolnosti, katero more človek doseči.

Vdanost v voljo božjo je v resnici najprijetniši, pa tudi najčastniši dar, ki ga more človek dati Bogu. Ona je najpopolniše

bogoljubno delo, najplemenitniša in najzaslužniša čednost. In čisto gotovo je, da si človek s to čednostjo nabere vsak trenotek več zasluženja za nebesa, ko drugi, ki dela le po svoji volji, cela leta z velikim trudom in naporom. Življenje nekega sv. redovnika nam jasno kaže to resnico. Ta svetnik se na zunanje čisto nič ni razločeval od sobratov, ki so ž njim živeli v istem samostanu in vendar je bil v toliki milosti pri Bogu, da so se bolniki ozdravljali, ako so se le dotaknili njegovega oblačila. Samostanski predstojnik se je čudil, kako vendar dela take čudeže, ker se ne posti bolj, ne čuje in ne moli več nego njegovi sobratje; vpraša ga torej nekega dne po vzroku. Dobri redovnik mu odgovori, da se on še bolj čudi in ne ve, kaj bi bilo temu vzrok. Edina reč, ki bi po njegovi misli mogla to biti je ta, da si vedno prizadeva hoteti, kar hoče Bog. Vsled tega mu je Bog dal milost, da mu je lahko vselej odreči se svoji volji in jo združiti z božjo in da ničesar ne stori ne velicega ne majhinega brez nagiba od zgorej. Sreča, pravi nadalje, me ne povzdigne in nesreča me ne potre; zakaj vse sprejemem iz roke božje, ne da bi dolgo pomišljal, kedo mi je to poslal. Nigdar ne prošim, da bi se kaj zgodilo po moji volji, ampak tako hočem, kaker Bog hoče, in vse molitve opravljam iz tega namena, da bi se božja volja izpolnjevala vselej, tako glede mene kaker glede vseh drugih stvari. Kako, ga vpraša predstojnik na to, ali nisi bil razburjen, ko nam je nedavno sovražnik zažgal skednje sè žitom in živino? Ne, moj oče, mu odgovori, nasprotno, navajen sem pri takih nezgodah zahvaliti Boga; ker trdno verujem, da pripusti take reči le sebi v čast in nam v zveličanje. Tudi me nič ne skerbi, naj imamo obilo ali malo živeža, ker vem, da nas Bog, ako vanj zaupamo, tako lahko preživlja s koščekom kruha kaker s celim kupom. Tako sem vedno brez skerbi in zadovoljen, pa naj se mi prigodi karkoli. — Opat se zdaj ni več čudil, da dela ta redovnik čudeže, ko je spoznal njegovo popolno vdanost v božjo voljo in njegovo veliko zaupanje. To soglasje naše volje z božjo, pa nam ne naklanja samo večnega zveličanja, ampak nas osrečuje že na svetu. Po njem zadobimo največji mir, ki ga moremo imeti v tem življenju. To soglasje spreminja zemljo v raj. Alfons Veliki, kralj aragonski in napoljski, je bil zelo učen in moder ter je prav dobro poznal to resnico. Nekoč so ga vprašali, kateri človek je po njegovem mnenju najsreč-

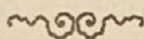
niši na svetu. Tisti, odgovori, ki se popolnoma izroči volji božji in ki vse, bodisi srečo ali nesrečo, sprejema z roke božje. — Po Izajju govori Gospod: »Ke bi bil zvest mojim zapovedim, bi plavala tvoja duša v miru, kaker v reki.« Elifaz je rekel Jobu: »Vdaj se Bogu in imej mir in iz tega boš imel najboljše sadove.« In angelji so peli pri rojstvu Jezusovem: »Slava Bogu na višavah in mir na zemlji ljudem, ki so dobre volje.« Keteri ljudje so dobre volje, ako ne tisti, katerih volja se popolnoma strinja z voljo božjo? Ker drugače je njih volja brez dvojbe slaba.

Da pa moremo uživati ta mir, ki presega ves um, se ne sme nič protiviti našim željam. Vse se mora zgoditi po naši volji. In kedo drugi more doseči to srečo če ne on, čigar volja je ena in ista z voljo božjo? In v resnici se zgodi vse, kar Bog hoče, natanko in popolno in nič se ne zgodi, česar On noče.

Kar mene zadeva, pravi zgovorni Salvian, menim, da ni srečnejših ljudi na zemlji ko so pravični, ker njim se prigodi le to, kar si želijo sami. Oni so sicer poniževani in zaničevani, pa to tudi hočejo. Oni so ubogi, pa se še vesele svojega vboštva. Oni so vedno presrečni in naj jih obiščejo še tolike bridkosti; veseli so in zadovoljni, ker so v tistem položaju, v katerem žele biti.« »Karkoli se prigodi pravičnemu, pravi modri Sirah, to njega ne bo ožalostilo in ne bo motilo miru njegove duše, ker se mu nič ne primeri proti njegovi želji.

Ne more se sicer tajiti, da čutimo v sebi nekaj upor, keder mislimo na terpljenje, poniževanje, sramoto, vboštvo. Je pa tudi čudež milosti, da smo srečni, dasiravno naš obdajajo razne nesreče. Toda ta čudež more vsakedo na sebi izkušati, ako le skerbi, da se v vseh rečeh vda v voljo božjo. To je tudi Bogu samemu v čast in slavo, da so oni, ki so se popolnoma posvetili njegovi službi, zadovoljni sè svojo osodo.

(Dalje prih.)

Bl. Gabrielj Marija,

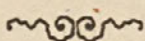
spoznavavec 1. reda.*)

Ta goreči Marijin častivec je bil rojen na Francoskem leta 1463 ko sin plemenitih, bogatih in pobožnih starišev. Že ko de-

*) Po L' aureola francescana, 27. Agosto.

ček je častil Mater božjo in varoval lilijo nedolžnosti. Šestnajst let star je prosil v frančinskanskem samostanu, da bi ga sprejeli. Ker ga zavoljo njegovega šibkega telesa v prvem in v drugem samostanu niso marali, je šel v tretji, kjer je prav ponižno in odkritoserčno prosil, naj ga sprejmejo. Sprejet je v samostanu kmalu dajal lep zgled pokorščine, spolnjevanja svetega vodila in prave gorečnosti. Jako je spoštoval stare sbrate; nigdar se ni naveličal streči pri sveti maši. Molil je skorej nepretergoma; sè solzami v očeh je premišljeval Kristusovo terpljenje. Goreče je častil presveto Rešnje Telo. Dasiravno je bil šibkega telesa, je vender zelo spokorno živel; sam seboj je bil strog, z drugimi vljuden in prijazen. Časti se je ogibal, kjer je le mogel; zlasti škofovske nikaker ni hotel sprejeti. Zavoljo njegove učenosti ga je papež Leon X. imenoval za doktorja, ali to so zvedeli še le po njegovi smerti, ko so našli dotično papeževo pismo. Prisiljen je sprejel službo samostanskega predstojnika, potem redovne pokrajine; naposled so ga izvolili za namestnika verhovnega predstojnika vsega frančiškanskega reda. Spisal je vodilo redovnic Marijinega oznanjenja. To vodilo je papež Aleksander VI. poterdil in njega postavil za versoljnega oglednika ali vizitatorja imenovanega reda. Tudi to službo je vestno opravljal do svoje smerti. Ko je namreč šel v Rim na občni zbor frančiškanskega reda, je na potu obolel in vmerl 27. avgusta leta 1532, star 69 let.

P. A. F.

Marijina mašna družba.

Pravila Marijine mašne družbe, o kateri je poročalo »Cvetje« v 5. zv. so že v vse naše samostane razposlana. Opozarjamo torej drage tretjerednike in sploh vse, ki želijo pristopiti k Marijini mašni družbi, da se lahko oglasijo pri bližnjem frančiškanskem samostanu za pristop v to bratovščino in jim ni treba, zato pisati v Maribor na upravo te mašne družbe. Ako prebivajo blizu frančiškanskega samostana, se lahko oglasijo sami, osebno, v samostanu in jih bodo tamkaj sprejeli ali zapisali za ude mašne družbe.

To mašno družbo spet prav lepo priporočamo. V njej molimo drug za drugega in prosimo za nekaj, v čemer bomo gotovo

vslišani. Prosimo namreč za srečno smert, za zveličanje svoje duše. Taka prošnja je prvič po volji božji. Saj je sam Jezus Kristus vmerl na križu za naše večno zveličanje. Zato milost prosimo nadalje v imenu Jezusovem, kaker ne moremo bolje prositi, ker prosimo po daritvi sv. maše. V sv. maši pa se daruje Jezus sam za nas in nam deli od svojega neskončnega zaslужenja. Ker se v tej bratovščini zavežemo vedno, do smerti, darovati vsako leto eno sv. mašo, je naša molitev tudi stanoovitna. Kar nas mora pa s posebnim zaupanjem napolnjevati, je, da je naša molitev v tej bratovščini zelo mogočna. »Kjer sta dva, ali kjer so trije v mojem imenu zedinjeni, sem jaz v sredi mej njimi,« pravi naš Gospod. Mašna družba pa ima nad 750000 zedinjenih, ki s tisoči sv. maš, dan na dan, drug drugemu prosijo zveličanja. V resnici, taka molitev je kaker mogočna vojna truma, ki gotovo pride do zmage.

V Marijini mašni družbi torej prav lepo izpolnjujemo ono dolžnost do samega sebe, ki nam jo nalaga kerščanska ljubezen. Kerščanska ljubezen zapoveduje, svojo dušo rešiti: »Reši svojo dušo!« Seveda, samo z mašno družbo še ne bi zadostili skerbi za svojo dušo. Motil bi se, kedor bi mislil: »Nič mi ni treba skerbeti za svoje zveličanje, saj sem v mašni družbi! Nikaker! Hočemo le reči: Ta bratovščina je velik pripomoček za srečno smert. V njej prosimo za to, kar je za srečno smert potrebno, namreč vreden prejem sv. zakramentov; prosimo za milost popolnega kesanja; prosimo, da bi nas našla smert v stanu milosti božje. Oni, ki je v mašni družbi, sme upati, da njegova smert ne bo neprevidena in bo imel, če tudi naglo vmerje, milost popolnega kesanja. V veliko tolažbo mora biti tudi misel: Zelo mnogo sv. maš se daruje zame, zasluženje Gospoda Jezusa Kristusa, po toliko sv. mašah meni naklonjeno, me spremlja pred sodnji stol božji.

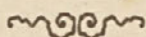
Drugi namen Marijine mašne družbe je, pomagati pokojnim društvenikom iz vic. Tem ubogim dušam pridejo v prid vse sv. maše, ki jih člani vsak dan darujejo, torej po 2000 na dan. Tolike pomoči za rešenje iz vic si nihče, tudi najbogatejši, ne more naročiti sè svojim premoženjem. Tu vidimo, koliko združena moč premore. Zato lahko rečemo: Najboljša oporoka ali testament je, pristopiti k mašni družbi. V njej dobimo po smerti hitro pomoč. Sv. maše se bodo za nas darovale, ne da

bi jih naročili in to že ob smertni uri. Ta pomoč je poverhu tako velika, kaker si večo komaj želeti moremo. Zraven pride še, da je ta pomoč že naprej zagotovljena, torej gotova. Kako vse drugače je pa pri oporokah, v katerih vmirajoči naročajo sv. maše za svojo dušo! Mnogokrat se prigodi, da morajo ne le tjedne in mesece, ampak leta in leta čakati, preden se ena sv. maša za nje bere! Redki so prijatelji in znanci, ki bi za pokojnega plačali sv. mašo! Kako tolažljiva je torej naša mašna družba, v kateri se toliko duhovnih prijatelov zedini, hitro pomagati vmerlemu tovarišu ali tovaršici!

Mašna družba pa daje tudi priliko, sodelovati k prav dobremu delu, namreč k razširjenju ravno te bratovščine, in sicer z miloščino, ki se kot udnina daruje. Nekaj tega denarja mora uprava iz Maribora v Ingolstadt poslati. Tamkaj je glavni zapisnik vseh udov, tamkaj darujejo tudi slovesne in tihe sv. maše za pokojne še posebej, ne da bi ji kedo naročil. Za tiskovne in poštno stroške se potrebuje denar tudi v Mariboru, kjer je slovenska podružnica te bratovščine. Prebitek, ki bo preostal, ima pa tudi že določen namen. Ž njim hoče uprava mašne družbe podpirati uboge pridne slovenske mladeniče, ki se želijo izšolati za duhovnike v frančiškanskem redu ter postati mašniki — frančiškani.

Koliko pa treba za mašno družbo darovati? Člani darujejo ali nekaj vinarjev vsako leto ali enkrat za vselej večji znesek. Kot navadni dar za celo življenje naenkrat je določeno 3 krone 50 vinarjev. To bo seveda mnogim preveč, a vedeti treba, da se tolik znesek ne zahteva. Kedor ne more dati veliko, naj meni dobrovoljno da. Lehko se tudi enkratni dar razdeli na dva ali tri obroke. Kedor ne more dati nobenega daru v namen družbe, plača samo pristopnino 50 vinarj. in 10 vinarj. za pošiljatev. Mašne družbe namen ni, nabirati denar, ampak da jih prav mnogo k tej družbi pristopi in se po nji lažje zveliča. K temu dobremu delu po močeh pomagati, ima vsak priliko v primerni miloščini. O njej veljajo besede Gospodove tudi v mašni družbi: »Delajte si prijatele s krivičnim mamonom, da vas, ko onemorete, vzamejo v večna prebivališča.« — Zdaj imajo torej vsi priložnost, pristopiti k mašni družbi; oni, ki so blizu kakega frančiškanskega samostana, se oglasijo v samostanu, oddaljeni pa nazna-

nijo po poštni nakaznici, da želijo pristopiti. Naslov se glasi:
 »Uprava mašne družbe, frančiskanski samostan v Mariboru«. — P. E. L.

Iz dnevnika slovenskega dušnega pastirja v Aleksandriji.

P. A. Č.

Po volji predstojnikov sem se preselil iz Kajire v Aleksandrijo, da bi tukaj pasel slovenske ovčice.

Ker je »Cvetje« že enkrat nekaj prineslo iz mojega dnevnika iz Kajire, naj prinese tu še nekaj iz Aleksandrije, posebno, ker bi moglo služiti v resen opomin marsiketeremu mlačnemu kristjanu, zlasti pa Slovenkam, ki živijo v Egiptu. Sledeči žalostni dogodek bom skusil popisati prav tako, kaker sem ga sam doživel.

29. junija 1913. Denes so govorili po samostanu, da hoče neko dekle, ki je zrejeno v katoliški cerkvi, očitno pred sodnijo prestopiti v mahomedansko vero. Pravijo, da je Nemka: tako je brati v arabskih časopisih.

30. junija. Služabnik škofijske kancelije je prinesel p. gvardijanu, ki je ob enem župnik fare sv. Katerine v Aleksandriji, dva dopisa, enega italijanskega in enega arabskega. Arabski dopis se glasi v prestavi tako le:

Prečastiti škof latincev v Aleksandriji! Dekle, po imenu Marija Noišer (Neuschér), avstrijanka, se je oglasila, da bi bila sprejeta v izlam (to je v mahomedansko vero).

Pričakuje se, da boste prihodnji torek 1. junija 1913 ob 10. jutraj poslali v palačo governorja (kraljevega namestnika) svojega zastopnika, da prej imenovani da lepih nasvetov, kaker postava zahteva.

Sprejmite blagohotno ta dopis!

Z največjim spoštovanjem

Ahmed Ziuri,

governor Aleksandrije, dne 28. jun. 1913.

Ravno to piše tudi gospod škof, le s tem razločkom, da piše po italijansko in da strogô naroča, da naj pater, ki ga bodo

na sodnijo poslali, to nesrečno dušo prav resno opomni na strašni korak, ki ga misli storiti in na grozne nasledke, ki jih bo za njo imel za celo večnost.

Ker je Marija Noišer iz Avstrije, če tudi je Nemka, zadene dolžnost mene, da to nesrečno žensko opomnim, naj dobro premisli, kaj hoče storiti, ali ji dam lepih nasvetov, kaker po guvernerjevem dopisu postava zahteva.

1. julija. Denes sem se pri sv. maši prav serčno Bogu priporočil, da bi me razsvetlil in mi dal primernih besedi pred sodnijo, da bi moj opomin pri tako zgubljeni duši ne bil zgubljen; toda reči moram, da imam upanja prav malo.

Poprosil sem p. gvardijana, naj mi da za spremljevalca p. Frančiška, po rodu Arabca, da mi bo za tolmača pri egiptovski gosposki.

Naj omenim, da je v našem samostanu prava babilonska zmešnjava jezikov in torej je za razne jezike tolmača lahko dobiti. Hišni jezik je italijanski, kaker po vseh samostanih Sv. Dežele. V našem samostanu je izmej patrov 5 Italijanov, 4 Španjci, 2 Maljteza, 1 Arabec, 1 Francoz, 1 Anglež, 1 Portugiz, 1 Nemec, 1 Poljak in 1 Slovenec. Mej brati lajiki je ravno taka mešanica, če ne še večja; mej njimi je tudi en Hrvat. Vseh narodnosti je tedaj v našem samostanu enajst, in vendar bi še enega patra, ki bi govoril novogerški, prav zelo potrebovali. Ravno taka mešanica jezikov, kaker v samostanu, je tudi v mestu.

Natančno ob 10. prideva s p. Frančiškom v governerjevo palačo. Pri vratih in v veži je mnogoštevilna egiptovska vojaška straža z nasajenimi bajoneti. V mestu imamo dvojno versto vojakov, egiptovske in angleške. Egiptovski vojaki so poleti oblečeni v snežno belo obleko, črni so le čevlji in obraz, pokrivalo je pa erdeče. Vojaki so večinoma arabci le nekateri so zamorci. Ker pa so vsi zelo črni, na prvi pogled ni vselej mogoče spoznati, ali imaš arabca ali zamorca pred seboj; če pa ga bolj na tanjko pogledaš, pa takoj spoznaš, katerega plemena je. Če ima berke, je arabec, če jih nima, je zamorec; zamorcu namreč ne rastejo ne berke ne brada in še na laseh na glavi se mu vboštvo bere.

Ko prideva v drugo nastropje, izročim služabniku prei omenjeno povabilo. Vzame ga in pogleda v zapisno knjigo in

naju na to pelje v lično izbo, kjer sodnik, ali kar je, že na me čaka. V pozdrav se z desnico čela dotakne in nama roko poda. Na to povem svoje ime in p. Frančišek mu na kratko pove, zakaj da sva prišla, kar pa bi ne bilo potrebno, ker je že na me čakal in ker je mašnik le radi lepšega poklican, da dá lepih navsvetov in da se postava izpolni.

Reči pa moram, da sodnik na me ni napravil dobrega vtiska in sicer zato ne, ker je na eno oko slep. Tukaj v Egiptu je prav veliko ljudi slepih, navadno na eno oko, večkrat pa na obe; večinoma imajo debelo belo mreno, ki gre ravno čez polnčico. Mej arabci je skoraj vsaki deseti na eno oko slep. Da je toliko ljudi tukaj slepih je pač krivo močno sonce in pa drobni pesek iz puščave, ki očem zelo škoduje. Kedar pride močni veter khamsín (kar se pravi pedeset) vzdigne toliko drobnega peska v zrak, da sonce popolnoma zatemni, kaker pri nas pred hudo uro. Vzrok slepote je pa večkrat tudi razuzdano življenje, kaker sem od več ljudi slišal. O kolika nesreča! Kaj je pač lepšega na človeku, kaker bistro, čisto, nedolžno oko!

Ko sem prišel v omenjeno izbo, je nesrečna ženska, ki hoče postati mahomedanska, v drugi izbi na me že čakala. Takoj jo pokličejo:

Ko pride, se na lahko prikloni in se vsede na stol, ki ga ji je bil služabnik ponudil.

Postave je precej velike, života pa bolj šibkega, obličja bledega, vunanjosti vsakedanje, k večjemu je spomina vredno, da ima lepe bele zobe; pač pa se ji pozna, da ni iz Egipta doma, temuč iz severnih dežel. Pozna se ji tudi, da je že več časa v harmu, to je v prostorih za mahomedanske ženske in tudi na obrazu se bere, da je že do sedaj hodila z zagernjenim, kaker sploh mahomedanske žene. Bila je, kaker vunanjost kaže, enkrat lepa ženska, sedaj pa ji je že mahomedansko življenje začrtalo otožne poteze v obraz.

Denes je oblečena po evropsko in sicer v popolno črno obleko. Meni se je zdelo, da je ta črna obleka najbolj primer-na za današnji žalostni dan, ker je to mertvaški dan za njeno sv. vero in ker se hoče današnji dan očitno pred cerkveno in posvetno gosposko prostovoljno in premišljeno za čas in za večnost zapisati kralju teme.

Oprostite mi, gospodična, ji prav prijazno rečem, ali mi je čast govoriti z Marijo Noišer? — Prav gotovo, odgovori, jaz sem Marija Noišer.

Ali smem vprašati, od kod pa ste? — Sè Štajerskega, iz Gradca.

Koliko pa ste stari? — V septembru bom imela 27 let. Pač pa te reči lahko pogledate v mojem rojstnem listu, ki je v kanceliji, tam dobite vse. Rojena sem l. 1886.

Te reči mi je odgovorila prav neprijazno, češ jaz nisem na zatožni klopi. Ker sem to takoj spoznal, sem ji prav resno rekel:

Nikar se ne jezite, da vas vprašam. Jaz moram pač vedeti, s kom imam opraviti in da je stvar prav resna in brez primere žalostna, to sami čutite. Da je stvar prav imenitna, spoznajo celo mahomedani, ker imajo postavo in zahtevajo, če misli kedo vero spremeniti, da se pokliče škofov odposlanec, da bi dal takemu človeku lepih nasvetov. Glejte, tako stoji pisano v povabilu, ki mi ga je poslala tukajšna egiptovska posvetna gosposka. Prosim vas toraj bodite mirna in prav resno prevdarite nasvete, ki sem jih dolžan vam dati; to zahteva moja dolžnost, dolžnost kerščanskega mašnika, in pa postavna kraljeva oblast.

Te besede sem bil primoran povedati, ker me je hotela, kaker je kazalo, s prej omenjenim odurnim odgovorom kratko in naravnost odsloviti.

Ali imate še stariše? prijazno vprašam. — Nimam več ne očeta ne matere. Mati so mi vmerli, ko sem bila še prav majhina, oče pa kasnje.

Ali imate še brate in sestre? — Imam še eno sestro, brata pa nobenega ne.

Ali ste že dalj časa v Egiptu? — Pet let.

V kakšni hiši pa ste? — Sem pri princesinji Háméd Ali pašá.

Popolno ime se v resnici piše Muhám mad Aly, izgovarjajo pa Háméd Ali. Kesneje sem poizvedoval, kedo je ta Háméd Ali pašá in sem izvedel, da je bližnji sorodnik sedanjega egiptovskega podkralja, ki se imenuje Abbas II. Hilmi iz družine Muhámmad Aly.

Ta dva sorodnika sta si toraj tudi po življenju sorodna. Zaradi egiptovskega kralja Abbasa je pred kakimi petimi leti ne-

ka ogerska gledališka igralka, kerščanske, vender pa ne katoliške vere, prestopila v mahomedansko vero, da je mogla postati njegova žena. Se ve da ni ne njegova prva in ne njegova edina žena. Ravno take verste žena bo tudi naša Marija Noišer, kar se da vgeniti iz sledečega odgovora:

Kakšno službo pa imate v tej hiši? — To pa je moja stvar, je bil kratek odgovor.

Torej, ali je res, da mislite od sv. vere Kristusove odpasti in postati mahomedanske vere? — Prav res.

Ali pa ste ta strašni korak resno premislili? — O že pred delj časom. Jaz že dve leti nisem več kerščanske vere.

Ali ste se učila kerščanskega nauka? — Se ve da.

Ali ste popred hodila tudi k sv. maši in k spovedi? — Kaj pa da, da sem hodila.

Kaj pa tukaj v Egiptu, ali ste hodila k spovedi? — V teh petih letih sem bila enkrat.

Ali pa ste hodila k sv. maši? — Že več kaker dve leti nisem videla cerkve od znotraj.

Ali pa kaj molite? — Jaz molim po svoje.

Za božjo voljo, zakaj pa vender hočete odstopiti od sv. vere, kakšen vzrok pa imate? — Meni serce tako govori, serce mi vedno pravi, spremeni vero.

Te besede, da ji serce tako govori, mej pogovorom prav pogostokrat ponavlja ne glede na to, če se s pogovorom vjema ali ne. Pri teh besedah prav po gledališko obe roke na serce pri-tiska in se na stolu globoko sklanja menda, da bi svojo razburjenost prikrila.

Slišite vi, ali vam pa serce tudi ne pravi, da to ni prav, kar mislite storiti? — Jaz sem se že pred dvema leti odločila, dve leti že nisem več kristjana; torej to pustiva, to je moja stvar.

Le pomislite, kaj bi vaša mati rekli, ke bi bili sedaj tukaj? — Pustimo mater pri miru; kjer je, je. Jaz sedaj z materjo nimam nič opraviti. Jaz nisem več otrok; storim, kar hočem.

Ali bi pa vi tudi tako govorili, ker bi bili na smertni postelji? — Veste, pravi, smert ni nič posebnega. Človek se enkrat rodi, drugič pa vmerje, kaker že vsaka stvar. Toraj, kaj hočete s smertjo?

Kaj pa po smerti? — O tem pa gotovega nič ne veste ne vi ne jaz.

Torej vi mislite, da je bilo na tisoče in tisoče marternikov neumnih, ki so za sv. vero dali kri in življenje? — Jaz nič ne pravim, da so bili neumni ali pa da so bili pametni. Končajmo enkrat ta pogovor, ker je nepotreben. Jaz že dve leti nisem več kristjana, storim, kar hočem in serce mi tako pravi, spremeni vero.

Te tri stavke, da že dve leti ni več kristjana, da stori kar hoče in da ji serce pravi, spremeni vero, to je gotovo desetkrat ponovila v pogovoru, ki je trajal kakih dvajset minut do pol ure. Te tri stavke so jo bili naučili ali pa si jih je bila sama pripravila za najin pogovor.

Slišite, gospodična, ji rečem, vi pravite, da storite, kar hočete, to je res, toda pomislite, ko boste enkrat od vero odpadla in boste pod postavo mahomedansko, ne boste mogla več storiti, kar boste hotela, temuč peljali vas bodo, kamer bodo drugi hoteli. In če se boste kesneje hotela zopet v kerščansko cerkev verniti, ne bo več mogoče! — Pustite me, mi odgovori, je vse zastonj, jaz sem se že davno odločila.

Prosim vas, vsaj počakajte še nekaj časa, mogoče se boste še premislila? — Ni treba več čakati, jaz sem že tako dve leti druge vere.

O, ta ženska je prav obsedena, sem si mislil, vender pa sem jo še enkrat prav lepo opomnil na sv. kerst, kaj je tam obljubila, opomnil sem jo na poprejšni čas, ko je še po sv. veri živela, da je bila takrat gotovo bolj mirna in bolj srečna, kaker pa sedaj. Opomnil sem jo na večnost, na pekel. Opomnil pa sem jo tudi na neskončno usmiljenje božje, če se še sedaj k Bogu nazaj oberne. Rekel sem ji, da se sama sebe v večno pogubljenje obsodi, če sv. vero zapusti. Pa vsaka beseda je bila zastonj. Glavo je pobesila in ni nič odgovorila.

Kaj pravite, gospodična, jelite, boste še nekaj časa s prestopom počakala? — Stvar je za me davno rešena. Je bil zopet kratek odgovor.

Obmolknila sva. Tudi drugi v izbi so molčali ves čas in če tudi naju nihče ni razumel, ker sva govorila nemški, in tukaj v obče nemško le malo umejo, vender pa so naju vsi skerbno opazovali in tiho poslušali, kaker da bi bili vsako besedo razumeli. Arabski pater mi je kesneje rekel na potu proti domu: Jaz sem mislil, da si bo ženska serce zmečkala, tako je obe roke

nanje pritiskala, ko je z vami govorila. Jaz mislim, da si ga je zato tako stiskala, ker se je bala, da bi se ne bilo slišalo, ker je tako močno in glasno bilo.

O vbogo serce človeško! Ti sedež ljubezni in sovraštva, ti sedež usmiljenja in strasti! O serce, ti boš celo neskončno večnost ali Boga ljubilo in se veselilo, ali ga pa sovražilo in od žalosti pokalo!

Če je kedo še tako odločen za kako stvar, dobro ali slabo, vender se serce vedno in nehote oglasi.

Ko sva dalj časa molčala, spregovori sodnik: Gospod, kako sta se pogovorila? Prosim, zapišite!

Ob enem mi ponudi polo papirja.

Gospodična, pravim, in jo zopet pogledam, vi veste, da jaz nimam nič od tega, če imate vi to ali ono vero, jaz nimam nobenega dobička in nobene zgube od tega, pa vam povem, da me nezmerno boli, da hočete ta strašni korak storiti. To je vaša obsodba v pekel. Gospodična, počakajte še! — Na to ni nič odgovorila, temuč proč je pogledala, vstala in šla.

Tak je bil konec najunega pogovora.

Kaj naj zapišem, me vpraša moj spremljevalec?

Jaz malo pomislim in rečem: Zapišite, Marija Noišer mojih nasvetov noče sprejeti.

Pater je zapisal po arabsko, potem na glas vpričo vseh pričujočih prebral in jaz sem podpisal kraj, dan in svoje ime.

Vstala sva s patrom in se poslovila od sodnika. —

Zakaj je Marija Noišer tako daleč padla?

Pervi vzrok je bila bližna priložnost, ker je šla v tako hišo. Vender pa to ni pglavitni vzrok, da je od sv. vere odpadla, ker vsaj navadno mahomedanski gospodarji kerščanske služabnice v miru pustijo. V Kajiri sem poznal več prav dobrih katoliških deklet v mahomedanskih službah in se niso prav nič pritoževale čez gospodarje in so vedno k sv. maši in k sv. zakramentom hodile. Pravi vzroki, da je Marija Noišer postala mahomedanske vere, so:

Pervič, ker je molitev popolnoma opustila. Jaz molim po svoje, mi je odgovorila, ko sem jo vprašal, če kaj moli. Moli po svoje, to se pravi, da nič ne moli.

Drugi vzrok je, ker je opustila sv. mašo ob nedeljah in praznikih. Dve leti že ni videla cerkve od znotraj, tako je rekla.

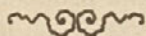
Tretji vzrok pa je, ker ni več hodila k spovedi in k sv. obhajilu. V petih letih je bila enkrat pri spovedi, tako je djala.

To so vzroki, da je njena vera opešala in se unanjim nasprotjem ni mogla vstavljati. Mogoče, da je bila njena neke-danja lepota, ki jo je spravila v hišo bogatega paša, kjer se je vdala grešnemu življenju. Sedaj, ko se je nekoliko postarala, pa imenitnemu gospodu ni bila več všeč ter ji je dal na izbiro, ali naj prestopi k njegovi veri in bo sè vsem preskerbljena, ali pa pojdi, kamor hočeš. Da si zagotovi časno preskerbljenje, je zapustila katoliško-kerščansko cerkev, popustila upanje na večno zveličanje. —

Kakšen pa je obred pri vstopu v mahomedansko vero? sem vprašal domov grede p. Frančiška. — Najprej mora podpisati, če zna pisati, pred sodnikom, da prestopi v mahomedansko vero, na to mora na glas povedati njih vero, ki pa je zelo kratka in ima samo dva člena. Njih vera se glasi: Ni ga boga razun (enega samega) boga, in ni ga preroka božjega kaker Mahomed. Ko te besede govori, vzdigne po konci obe roke, kaker človek, ki se potaplja ali pa na pomoč kliče. Ženski na to vzamejo ruto ali klobuk, kar že ima, in ji dajo gosto naličje (pajčolan) in sicer navadnim ženskam černo, tistim, ki so plemenitega rodu, pa belo.

Tako so menda storili tudi z Marijo Noišer; dali so ji prav primerno černo naličje, odpeljali so jo v harem in vrata za njo so se zaperla, tam pa se ji bodo prej ali slej odperle oči, ko bo prepozno in za njo nobene pomoči več.

Pač žalostno!

Kratko letno poročilo „Serafske mašne družbe“,

ustanovljene v podporo kapucinskih misijonov.

„Pojdite po vsem svetu in učite vse
narode“.
(Mat. 28, 19.)

Dvajseto stoletje bodi stoletje gorečega in neumornega misijonskega dela! V ta namen nam je odperla previdnost božja pota po vsi zemlji in glasneje kot kedaj se razlega glas Kristusov: »Pojdite po vsem svetu in učite vse narode in kerščujte jih!«

Zares čudno je, kako Bog sam pomaga misijonarjem po osebah, ki niti od daleč ne mislijo na to, da so orodje v rokah božje previdnosti. V najbolj oddaljene dele svetá so že prišli, ne iskaje zakladov, ne posestev, ne zlatá, ne srebra, pač pa neumerjochih duš. Povsod skoraj se že oznanjuje evangelij Kristusov in morda ga ni naroda na svetu, ki ne bi štel vsaj nekoliko katoliških kristijanov.

Pripoznavati moramo, da nov, svež duh preveva Cerkev in se tudi v tem oziru čuti veselo prenavljanje v Kristusu. Zlasti redovniki so, ki z veseljem in odločnostjo svoje življenje posvečujejo vzvišenemu misijonskemu poklicu, in mej njimi ni zadnja najmlajša družina reda sv. očeta Frančiška, kapucinski red. Število misijonarjev tega reda raste od leta do leta. Prav tako se množijo tudi misijonski okraji njim poverjeni. Sedaj je v inozemskih misijonih nad 1000 kapucinov in sicer v 41 misijonskih deželah, ležečih v Evropi, Aziji, Afriki, Ameriki in Avstraliji. V teh deželah živi mnogo milijonov poganov, razkolnikov in krivovercev, ki jim še ni prisijala luč sv. vere. Misijonskih postaj kapucinskih je sedaj 367. Število katoličanov v teh postajah pa znaša skupno jedem milijon, 341.679. Novokerščenih je leta 1911 bilo 38.618, leta 1912 pa 45.492. Torej lep napredek.

Poglejmo šole, ki jih oskerbujejo kapucini v teh misijonskih postajah! Leta 1911. jih je bilo 492 z 27.433 učenci; leta 1912. je oboje število močno poskočilo, šol je bilo 679, učencev 52.007. V nekaterih misijonskih deželah ima red tudi višje šole ali kolegije. Teh je bilo leta 1911. petinpetdeset s 3881 gojenci, preteklo leto pa 69 z 4927 gojenci. Poleg tega so ti misijonarji oskerbovali še 157 sirotišč z 3929 sirotami.

Vse to priča o veselem napredovanju in kaže, kako goreče se ti sinovi sv. Frančiška trudijo za zveličanje neumerjochih duš, žertvujoči za nje svoje moči in, če treba, tudi svoje življenje. V naslednjih versticah nekaj več o njih posameznih misijonih. —

1. Začnimo z glavnimi kapucinskimi misijoni v Afriki. Tu pride prva na versto Abesinija. Katoliškim misijonom v tem obširnem cesarstvu stoji na čelu neumorni delavec v vinogradu Gospodovem apostolski vikar Mgr. Jarosseau (Žarosó) iz reda kapucinskega. Vkljub nepopisljivim težkočam s

keterimi se mora katoliška vera v tej deželi že od nekega vojskovati, se je ta misijon vendar prav lepo razvil. Število katoličanov v Abesiniji znaša 20.000; glavnih misijonskih postaj je sedaj 15 in 20 podružnih. Razun tega je 10 deških in čvetero dekliških šol, 5 višjih šolskih zavodov, 14 sirotišnic, 5 lekaren za uboge in ena hiša ali zavetjišče za gobavce.

Takoj, ko so začeli kapucini po teh deželah svoje misijonsko delo, so se zè vso vnemo lotili vzgoje mladine v šolah, ter so s tem nepričakovano veliko dosegli. Njih nasprotniki sami so bili prisiljeni pripoznati lepe vspehe in ni jim kazalo drugega, kot posnemati to delovanje kapucinov. Toda, ker v njih šolah in zavodih, dasi se gmotno veliko bolje podpirajo, manjka pravega reda in žavljenja, zato oni nikaker ne morejo vspešno tekrovati s pervimi. Poglavitno prizadevanje kapucinskih misijonarjev po teh krajih je delo za versko spreobrnjenje s pomočjo mladine po šolah in s pospeševanjem kmetijstva in poljedeljstva.

Ōčetje kapucini si skušajo v šoli pridobiti serca otrok, s pospeševanjem poljedeljstva pa ugled, spoštovanje in naklonjenost odraslih. Zasluge teh misijonarjev je sam cesar Menelik priznal in pohvalil in pri tej priložnosti nad vse zasluženemu že imenovanemu apostoljskemu vikariju in še dvema drugima misijonarjema- kapucinoma podelil »red etijopske zvezde«. Tudi sedanji mladi cesar Lidji Jasu se kaže vrednega naslednika velikega cesarja Menelika; do vseh je ljubezniv in postrežljiv, tudi našim kapucinom misijonarjem jako naklonjen, in opravičeno je tedaj upanje, da se bodo kmalu pokazali krasni uspehi misijonskega dela v tej deželi.

Poglejmo še nekoliko drugi kapucinski misijon v Afriki, namreč v deželi Somali je v, ki je večinoma pod verhovno oblastjo Angleške! Meseca marca leta 1910., kaker smo, že poročali,^{1.)} je angleška vlada prisilila kapucinske misijonarje, da so morali zapustiti svoj izverstno vspevajoči misijon v tej deželi. Toda božja previdnost jim je poskerbela novo postajo Urzo v deželi Galla. V začetku so morali misijonarji tam preterpeti obilo pomanjkanja. Manjkalo jim je najpotrebnejšega. Stanovati so morali v šotorih, skerpanih iz zaplat. Toda zvesti rod Somalijcev jih ni zapustil. Postavili so si v njih bli-

1.) Glej „Cvetje“, XXVIII. tečaj (l. 1911.) 9. zvezek, stran 285.

žini za silo kočice iz terstja in bičja. In vkljub vsemu siromaštvu niso obupali, z odločnostjo so se skupno lotili dela in čez nekaj časa je stala že obširna lopa za pridelke in orodje in zraven nje velika zidana hiša. Pri tem so dobri zamorci sami prav pridno pomagali misijonarjem, prinašali kamenje in žgali apno. Ko je bilo to dogotovljeno, sezidali so si še skupno peč za kruh. In koliko je bilo čudenja, ko se je neki dobrotnik usmilil ubogih misijonarjev, ter jim poslal mlin na motor! Nezaupno in boječe so sperva černci gledali in čudili se čudnemu stroju, ki sam verti vse kolesje; da, nekateri so bili kar prepričani, da nihče drugi kot sam peklenšček mora v stroju biti. Vender je pa vsem kruh, ki so jim ga misijonarji spekli prav dobro dišal. Sčasoma so si podjetni misijonarji postavili še majhino cerkvico in sedaj namerjajo odpreti še dve novi misijonski postaji v onem delu rodu Šomalijev, ki je pod francosko upravo. Uvažujoč plodonosno delo teh misijonarjev je kongregacija »de propaganda fide« (za razširjenje sv. vere) v Rimu ta misijon povzdignila pred kratkim v apostolisko prefekturo. —

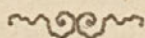
Kako pa kaj napredujejo misijoni kapucinskega reda na zahodni strani Afrike? Pred nekaj leti so belgijski kapucini ustanovili misijon v deželi Kongo. Poglavitni zamorski rodovi v tej, po veliki večini, še divji deželi, so: rod Bazakov, Mobangov, Vongolimov, Kurumbov, Togokov in Mombassov. Jako krepki ljudje so Bazoki; njih mišice so močno razvite, ker so mojstri v veslanju. Žive se večinoma z ribjim lovom. Naseljeni so približno v 30. večjih vaseh. Poleg njih ob desnem bregu reke Kongo je naseljeno pleme Budja. Ti imajo to grozovito navado, da onemogle stariše in vse neozdravljive bolnike pomečejo po noči mej bičje in terstje imenovane reke, da jih divje zveri požró.

Za rodом B a z o k o v je naseljeno po jasah pragozdov v 59. vaseh pleme M o b a n g o v. Ljudje tega plemena so lepe močne postave. Njih obraz je v marisičem podoben evropejskemu. To pleme je bilo še le pred štirimi leti podverženo. Deržavna oblast jih je naselila po skupno ležečih vaseh ter jih prisilila, da so se lotili poljedelstva; pridelujejo banane, maniok in koruzo. Severnovzhodno od teh prebiva rod V o n g o l i m o v. To pleme je visoke rasti. Preživlja se z lovom na slone, ki so v

teh krajih velika nadloga, z ribjim lovom, zlasti pa z bananami, ki jih prideluje. Še bolj v notranji deželi, ob levem bregu reke Aruvimi prebiva najbolj kervoločno pleme *Kurumbov*. Ti ljudje so strah vsem sosednim rodovom, ker žro ljudi in so v vednem boju z vlado. Svoje žertve še žive po štiri dni privažejo v reko in potem jih neusmiljeno pokoljejo in požro. Boljši od njih so *Jamongi*; ti se dajo vporabiti za delavce in tudi za vojaško službo. Toliko bolj surovo in divje pleme je pa dosedaj še nepodjarmljeni rod *Mombassov*, ki se tudi rad hrani s človeškim mesom. Ujete sovražnike, stare onemogle ljudi, sužnje, dvojčice, vse na grozovit način pokoljejo in požro.

Našteli in označili smo te rodove in njih divje navade, da spoznajo naši bravci, kako težavno je delo katoliških misijonarjev mej njimi. Koliko samozatajevanja in vstrajnosti, koliko poterpežljivosti in žertev je treba, preden se pokristijani le eno samo tako divje pleme!

(Dalje prih.)

Mala Lenčica od Svetega Boga

vijolica najsvetejšega zakramenta.

(P. V. K.)

(Dalje.)

38. Kako je mala Lenčica neki sestri obljubila, da ji bo poslala cvetlic iz nebeškega verta svetega Boga, in kako je svojo besedo deržala.

Sveže, žive cvetlice, »cvetlice svetega Boga«, je Lenčica prav posebno ljubila. Nikaker ni mogla terpeti, če je kedo ponarejene cvetlice postavil na njen aljtarček.

»Vzemite te tu proč!« tako je rekla, »preokorne so za svetega Boga. Jaz hočem svetega Boga lastne cvetlice!«

Rahlo je odgovorila postrežnica: »Kmalu boš ti sama, Lenčica, ena izmej lastnih cvetlic svetega Boga; cvela boš tam gori na vertu svetega Boga v nebesih.«

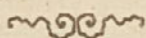
»Kaj boš tedaj za me prosila?« vpraša neka sestra, ki je bila ravno poleg.

»Prosila bom Boga,« odgovori otrok, »da vam tudi cvetlic pošlje.«

»Dobro, Lenčica,« poterdi sestra, »prosi ga, naj mi pošlje nekaj svojih cvetlic, naj mi pošlje dušic.«

Mala Lenčica, zdaj cvetlica v nebeškem vertu, je svojo obljubo zvesto spolnila in pošilja še zdaj v samostan »cvetlice svetega Boga«, ki jih je želela sestra.

(Dalje prih.)

Iz Jeruzalema.

P. B. S.

Jako ljubezniv kraj, kamer gre pač vsak romar, ki pride v Jeruzalem je selo sv. Janeza Kerstnika v gorovju; Arabci mu pravijo Ain Karim. Ondi je bil rojen predhodnik Gospodov, tjakaj je šla preblazena Devica Marija obiskat svojo teto Elizabeto, V spomin na ta dva dogodka, ki jih pripoveduje sv. pismo, ste v tej vasi dve svetišči: cerkev sv. Janeza Kerstnika in cerkev Marijinega obiskovanja.

Kaker o drugih svetiščih Sv. dežele, tako so tudi o teh dveh neketeri dvojili, češ, da nista na pravem kraju; toda frančiškan p. Barnaba Meistermann je v svoji knjigi »La Patrie de Saint Jean Baptiste« temeljito overgel vsa nasprotna mnenja in jasno ter učeno dokazal, da je to v resnici kraj, kjer se je zgodilo, kar pripoveduje sv. pismo o rojstvu sv. Janeza Kerstnika in o Marijinem obiskovanju.

Ljubezniv je ta kraj sam na sebi, ker je v prijazni in rodovitni dolini, pa seveda še bolj zaradi omenjenih dogodkov; zato tudi tako radi tjakaj hodijo romarji, posebno za praznik sv. Janeza Kerstnika in praznik Marijinega obiskovanja. Že na vigilijo pride veliko ljudi v puščavo, kjer je živel sv. Janez od svoje mladosti do dne, ko se je pokazal Izraelu — k sv. mašam, ki se opravijo v votlini kjer je prebival. Lansko leto je kustodija Sv. dežele kupila ves ta prostor in ga dala obzidati, da se napravi hospic, in tako povzdigne to svetišče.

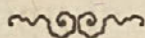
Ako pravimo, da je sv. Janez živel v puščavi, ni to umen tako, kaker bi bil tam samo pesek in kamenje, ampak le samotni in od ljudi odločen kraj je, pa prav prijazen in rodoviten.

Poleg votline izvira izpod skale močan studenec, ki namaka svet, da raste bujno razno drevje, terta in žito. V Sv. deželi ni takih puščav, kaker so v Afriki; saj sv. pismo samo na več krajih pravi o njej, da je rodovitna. Imenuje jo prvo deželo izmed vseh, dobro deželo v kateri se cedi mleko in med, deželo polno božjega blagoslova.

Res je sicer in le preresnično, da se zdaj ne more reči tega o Sv. deželi. Zdaj je ta dežela vbožna in vbožno je ljudstvo, ki živi v njej. Zakaj pa? Veliko je vzrokov, da se zdaj Sv. deželi ne more dajati tolika hvala, kaker ji jo je dajalo negdaj sv. pismo. Preseljevanja ljudi in vojske so bile vzrok, da se ni obdelovala zemlja in gojilo poljedelstvo, kaker negdaj. Izginili so gozdi, ki so negdaj zaljšali gore, in nalivi so odnesli rodovitno zemljo v doline; gore so pokazale gola rebra, ravnine so postale močvirne in tolika hvala dežele, da se po njej cedi med in mleko, je ostala samo še spomin, žalosten in otožen, spomin jeze božje nad nehvaležnim ljudstvom, ki je vmorilo svojega Zveličarja.

Pa navzlic vsemu temu je Sv. dežela tudi dandenes rodovitna, kar poterjujejo razne nemške naselbine pri Jeruzalemu, Jafi in Kajfi. Koliko pridelajo z umnim obdelovanjem zemlje! Da pa Arabci ne obdelujejo zemlje, kaker bi bilo treba, tega je kriv poleg slabih njihovih lastnosti pred vsem velik davek, ki ga mora plačevati vbogi kmet od poljskih pridelkov, da celo za vsako drevo. In ravno način, kako se pobira davek, je nekaj groznega, da vzame kmetu vse veselje za obdelovanje zemlje, češ zakaj bom delal za druge. Vlada namreč ne pobira davka sama, ampak samo določi množino denarja ali pridelkov, ki jo mora plačati posamezna vas, pobiranje razpiše in kedor ji več plača, tisti potem pobira davke. Razume se, da vsak pri tem gleda in dela na to, da čim več pridobi tudi za-se. Kako torej pobira davek tak podjetnik? Naj navedem za zgled kar se je dogodilo pred nekim časom nedaleč od Jeruzalema. Podjetnik pride v vas, kjer imajo vsi kmetje na kupu žito in določi koliko mu mora vsak dati. Vsi se branijo; pravijo, da je preveč. On se verne v Jeruzalem h guvernerju ter mu pove, da kmetje nočejo davka dati. Za njim se pridejo pritožiti seveda tudi kmetje. Guverner določi dan obravnave in pošlje v vas izvedenca, ki naj določi, koliko mora plačati vsak kmet. Izvedenec,

Doprej od podjetnika podkupljen, gre določeni dan v vas gledat žito. Kmalu se verne h guvernerju, pravi, da je žita toliko in toliko in da je podjetnik še premalo zahteval. Na to pošlje guverner v vas vojake s konji. Vsak vojak dobi na dan en medžidi = približno 4 K, od kmetov seveda! In konji jedo žito, dokler ne dobi podjetnik zahtevanega davka. Ljudstvo sklène, da noče več obdelovati polja. Raje se peča z ovčjo in kozje rejo, ki je pa v veliko škodo rastlinstvu.

Dve novi določbi v zadevah III. reda.

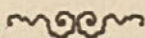
Kardinalom velikim inkvizitorjem se je stavilo vprašanje: Ali svetovni frančiškanski tretjeredniki, ki molijo namestu kanoničnih ur, 12 očenašev, zdravamarij in slava, morejo s to molitvijo zadostiti vsem drugim dolžnostim, ki jih imajo, kolikor se molitve tiče, od vdeležbe pri drugih pobožnih društvih ali bratovščinah? — Kardinali so odgovorili, da **ne**, in sv. oče so ta odgovor poterdili 12. junija 1913. Tretjeredniki torej, ki so še v drugih pobožnik društvih ali bratovščinah, morajo, kar jim te bratovščine nakladajo, zraven tretjeredne molitve, posebej opravljati.

Veliki prokurator reda manjših bratov kapucinov je prosil sv. očeta papeža sledeče:

Dne 16. januarja 1886 je skupščina sv. odpustov dovolila svetovnim tretjerednikom, da morejo vesoljno odvezo, ki pade na delavnik, prejeti v nedeljo ali praznik, ki je v osmini tistega dne, 21. julija 1888 pa jim je ravno tista skupščina dovolila, da smejo prejeti vesoljno odvezo ta dan pred dotičnim praznikom po spovedi. — Te polajšave pa so bile dane le za tiste vesoljne odveze, ki so jih tretjeredniki tedaj mogli prejeti in so bile tretjemu redu naravnost podeljene. — Zdaj pa imajo tretjeredniki vsled apostoljskega pisma od 5. maja 1909 in odpisa od 17. maja 1909 vdeležbo vseh odpustkov in duhovnih dobrot 1. in 2. reda sv. Frančiška, in torej pravico do vesoljnih odvez in papeških blagoslovov, podeljenih 1. in 2. redu sv. Frančiška. Prošivec prosi torej sv. očeta, da bi polajšave dane prvotno za vesoljne odveze, naravnost tretjemu redu podeljene, blagovoljno raztegnili tudi na vesoljne odveze, ki jih morejo prejeti

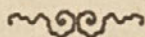
tretjeredniki vsled vdeležbe duhovnih dobrot 1. in 2. reda sv. Frančiška.

Sveti oče so 12. junija 1913 tej prošnji priterdili in morejotorej tretjeredniki vse vesoljne odveze prejeti po spovedi že prej ta dan, in tiste, ki padejo na delavnik, naslednjo nedeljo ali praznik. (Acta apostolicae Sedis. V. 11.)

Iz mariborske skupščine III. reda sv. Frančiška.

Pod naslovom »Hvalevredni dekli v spomin« piše mariborsk »Slovenski Gospodar«: »Ako najdeš zvesto, poslušno, sè svojim stanom zadovoljno deklo, deni jo takoj v zlate bukve. Taka dekla je bila rajna Urška Kostanjšek, ki je 43 let zvesto služila v samostanu čč. šolskih sester v Mariboru in tam vmerla, previdena sè sv. zakramenti, dne 8. majnika v 81. letu svojega bogoljubnega življenja. Rojena je bila pri Sv. Petru pod Sv. gorami. L. 1865 je stopila v službo pri rajnem prečastitem gosp. Kosarju, ko so šli za dekana v Kozje. Z njimi je prišla l. 1870 v Maribor. Tukaj so ji preskerbeli službo v samostanu šolskih sester, kjer je ostala do smerti. Ves ta čas je bila ponižna, poslušna, zvesta in skerbna dekla, ki je vkljub svoji starosti vsako opravilo, ki se ji je naložilo, z največjo natančnostjo opravila, skerbeč, kako bi mogla hiši kar največ koristiti. Še na smertni postelji je sama vgasnila svečo, ki so ji jo, kaker je prav sodila, prehitro dali v roko.« Ko tretjerednica je ležala na mertvaškem odru v popolni redovni obleki in tako je bila tudi pokopana.

Iz Klanjca na Hervaškem

smo prejeli fotografijo slovenskega dela tamkajšne tretjeredne skupščine, ki šteje zdaj 120 udov. Na sliki jih je torej samo en del. Shode imajo navadno vsako 4. nedeljo v mesecu. Hervatskih udov ima skupščina do 900. Za nje so shodi vsako 3. nedeljo meseca. Sicer bi ne bilo neobhodno potrebno za Slovence posebej imeti shode, ker več ali menj tudi oni umejo hervatski. Vender je gotovo bolje, da slišijo besedo božjo v svojem doma-

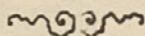
čem jeziku. — Upamo, da bo ljubo našim tretjerednikom te svoje sobrate po obrazu poznati.

Občina slovenskih tretjerednikov v Klanjcu na Hervaškem, ki jo z veliko marljivostjo in dobrim vspehom vodi
v. o. Benvenut Habjan, vikarij tamkajšnjega frančiškanskega samostana.

Iz Molnika na Gorenjskem.

Tukaj se je dne 13. julija t. l. vstanovila podružnica III. reda. Starih, drugod sprejetih udov je bilo v župniji 21. Novih je vstopilo 28. Mej temi 49 udi je 8 moških. Bog blagoslovi započeto delo! Hvala najlepša p. Ananiju za ves trud!

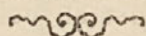

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajni udje III. reda skupščine goriške: Marija (Elizabeta) Prvanja iz Podmelca, Marija (Bernarda) Jericija iz Podsabatina, Anton (Frančišek) Dernavšek iz Plavi, Frančišek (Jožef) Brezigar iz Gorice, Katarina (Marija) Podvesič iz Sp. Cerova, Jožefa (Marija) Manfreda od Sv. Lucije, Ana (Elizabeta) Brežčak od Sv. Lucije; ljubljanske: Marija Oven, Marija Knoblehar, Marija Stanonik, Marija Menart, Angela Dolinšek, Ivana Tesovnik; mariborske: Miha Laspaher iz Ljutomera, Helena Kraljic, Neža Pauša, Dorotheja Pauša, vse tri od Sv. Miklavža pri Ormožu; Terezija Cvikelj od Sv. Barbare pri Vurbergu, Julijana Mihelič od Sv. Jurija v Slovenskih goricah, Cecilja Vezjak od Sv. Roka ob Sotli, Roza Klasinec in Franc Rojko iz Slivnice, Barbara Krimatec iz Gomilice, Marija Bernard od Sv. Ilja v Slov. goricah, Marija Reiser iz Kaple, Alojzij Lustrelli, Katarina Bernarič in Janez Grobelnik iz Ribnice na Pohorju, Roza Čebular in Antonija Rumež iz Studenic, Jožefa Gaberc, Franc Bračko, Uršula Kostanišek, Terezija Marko, Jera Ačko, Terezija Korže, Terezija Petrič, Marija Rožič, vseh 8 iz Maribora; podružnice v Špitaliču: Ana (Elizabeta) Karun, Neža (Marija) Zabavnik, Polona (Franca) Lipovšek, Marjeta (Terezija) Vrankar, Neža (Terezija) Virk, Urša (Franca) Lebničnik, Marija (Elizabeta) Hribar, Marija (Elizabeta) Dolinšek, Marija (Neža) Novak, Urša (Klara) Drolc, Marija (Koleta) Mali; samostanski tretjerednik br. Alojzij Šega, vmerl v frančiškanskem samostanu v Mariboru 1. majnika 1913; šolska sestra S. M. Hortulana Domanjko, vmerla v Mariboru 8. majnika 1913.

Dalje se priporočajo v pobožno molitev: J. iz S., tretjerednica, za pravo spoznanje samostanskega poklica, pravo izvolitev stanu, stanovitnost v dobrem, dušni mir in srečno zad-

njo uro; s. M. M. za pomoč božjo v neki važni zadevi na priprošnjo sv. apostola Tadeja in rajnega škofa Slomška; F. D. J. za ljubo zdravje; S. V. za pomoč božjo, ker je v nevarnosti da zgubi oko, neka tretjerednica iz Tolmina za ozdravljenje bolne noge; A. Ž. za zdravje in stalno dobro službo.

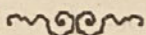

Zahvala za vslišano molitev.

Jaz Franc Savnik se zahvaljujem Mariji majniški kraljici in sv. Antonu Padovanskemu za prejeta zdravje po mučni živčni bolezni. Franc Savnik v Trnju pri Brežicah, tretjerednik in naročnik »Cvetja«.

Podpisani se zahvaljujem sv. Frančišku Serafinskemu in sv. Antonu Padovanskemu za srečno vernitev iz tujine.

Fr. Kramer, mladenič, Matena pri Igu.

Za kitajski misijon

so darovali nadalje v Kamniku: neimenovana: 10 K, druga neimenovana: 5 K.

Program

sestanka voditeljev III. reda sv. Frančiška vseh slovenskih škofij, ki ima biti o priliki slov.-hervaskega katoliškega shoda dne 25. avg. 1913 ob 9. uri v kn.-šk. dvorcu v Ljubljani.

I. Pozdrav vdeležencev in kratko poročilo o stanju III. reda po slovenskih škofijah. Poroča: P. provincijal.

II. Pomen III. reda v župniji. Poroča: Veleč. g. Jakob Pavlovčič, župnik na Suhoru.

III. Pomen III. reda v socijalnem življenju. Poroča: P. Salvator Zobec.

IV. III. red in njega organizacija po mestih in deželi. Poroča: P. Ernest Jenko.

V. III. red in boj zoper alkoholizem. Poroča: Veleč. g. Anton Merkun, župnik na Homcu.

VI. Slučajnosti.

Provincijalat frančiškanske provincije sv. Križa v Ljubljani
dne 26. junija 1913.

P. Angelus Mlejnik, provincijal.

Rimsko - frančiškanski koledar za leto 1913.

Mesec avgust ali veliki serpan.

1. petek: sv. Peter v verigah; sv. makabejci m.
2. sobota: porcijunkula. **P. O.**

3. nedelja, 12. po bink.: sv. Alfonz Marija Ligvorij, šk. c. uč.
4. pondeljek: sv. Dominik, sp. **P. O.**
5. torek: sv. Marija snežnica; bl. Cikus, sp. 3. r.
6. sredo: spremenjenje Kristusovo; sv. Ksist, p. m.
7. četrtek: sv. Kajetan sp.; sv. Donat, m.
8. petek: sv. Ciriak in drugi, m.
9. sobota: bl. Janez Alverenski, sp. 1. r.; sv. Roman, m.

10. nedelja, 13. po bink.: sv. Lovrenec, m.
11. pondeljek: osmina sv. Dominika; sv. Tiburcij in Suzana, m.
12. torek: sv. Klara, d. 2. r. **P. O. V. O.**
13. sredo: bl. Peter Moljanski, sp. 1. r.; sv. Hipolit in Kasijan, m.
14. četrtek: post, bl. Sanktzs, sp. 1. r.; sv. Evzebij, sp.
15. petek: vnebovzetje bl. d. Marije, V. O. **P. O.**
16. sobota: sv. Rok, sp. 3. r. **P. O.**

17. nedelja, 14. po bink.: sv. Joahim, oče bl. d. Marije; osmina sv. Lovrenca.
18. pondeljek: sv. Helena cesarica, vdova; sv. Agapit, m.
19. torek: sv. Ludovik šk. l. r. in osmina sv. Klare **P. O.**
20. sredo: sv. Bernard, opat., c. uš.
21. četrtek: sv. Ivana Šantaljska, vd.
22. petek: osmina vnebovzetja bl. d. Marije; sv. Timotej in drugi m.
23. sobota: sv. Filip Benicij, sp.

24. nedelja, 15. po bink.: sv. Jernej, apostelj; Marijino sedmero veselje. **P. O. V. O.**
25. pondeljek: sv. Ludovik IX. kralj, patron tretjerednikov. **P. O. V. O.**
26. torek: sv. Hijacint, sp.; sv. Zefirin, m.
27. sredo: sv. Jožef Kalasancij, sp.; bl. Timotej, sp. 1. r.
28. četrtek: sv. Avguštin, šk. c. uč. sv. Hermet, m.
29. petek: obglavljenje sv. Janeza Kerstnika; sv. Sabina, m.
30. sobota: sv. Roza Limanska, d. sv. Feliks in Adavkt, m.

31. nedelja, 16. po bink. angeljska: sv. Rajmund nerojeni, sp.

Opomba: **P. O.** pomeni popolnoma odpustek za vse verne v cerkvah treh redov sv. Frančiška.

P. O. pomeni popolnoma odpustek samo za ude 1., 2. in 3. reda sv. Frančiška.

V. O. pomeni vesoljno odvezo s pop. odpustkom za ude 1., 2. in 3. reda.

Nihil obstat. P. Constantinus Luser, — Nihil obstat. P. Guido Rant, dr. theol.
Imprimatur. P. Angelus Mlejnik, Min. Prov.